

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Εζησα μια έντονη εμπειρία το περασμένο Σαββατοκύριακο, ένα νοσταλγικό ταξίδι στο χτες. Στα χρόνια της νιότης μας, στα φτερουγίσματα εκείνα και στα δρώμενα των πρώτων χρόνων της ζενιτιάς. Γιατί ήταν ζενιτιά πικρή τα πρώτα εκείνα χρόνια.

Είχαν συνάντηση στο Σύδνεϋ, μέλη της Ομοσπονδίας των Συλλόγων του Νομού μας από Μελβούρνη και Αδελαΐδα, για την ανάθεση της προεδρίας, για την επόμενη περίοδο, στον εδώ Σύλλογο. Ομοσπονδία, Γιώργο μου, καταλαβαίνεις; Και έζησα την εμπειρία, τις εμπειρίες εκείνου του καιρού... Είμαι από τα 1δρυτικά μέλη, τα δυο-τρία επιζώντα. Και γύρισα πίσω στα χρόνια που η νοσταλγία και η ανάγκη επαφής, μαζί με την αγάπη, στον τόπο μας, μας ένωσε, μας έκανε συντοπίτες.

Ήταν δύσκολοι καιροί, δεθήκαμε σαν Σύλλογος στο 1960 και κάναμε όλες τις δουλειές εμείς για την όποια εκδήλωση. Και τα Συμβούλια, πότε στο σπίτι του ενός και πότε στου άλλου. Και τα οικονομικά μας μετρημένα στο σελλίνι, κι ήταν υπολογίσιμο να προσφέρεις μπύρες, μεζέδες στους συμβούλους για τα σαλατικά κι οι γυναίκες να βοηθάνε και ο στολισμός και η καθαριότητα της σάλας...

Πόσο προσφορά, πόσα τρεχάματα κι ούτε δικό μας μεταφορικό μέσον. Πόσα έχουν κάνει εκείνοι οι νέοι, οι νεοφερμένοι που έστησαν τους Συλλόγους και τις Αδελφότητες και κράτησαν τα πάτρια και έδεσαν και ανακούφισαν την μοναξιά εκείνων των καιρών. Οι τοπικοί αυτοί οργανισμοί έχουν προσφέρει τόσα πολλά.

Ξέρω υποστηρίζεις πάντοτε το κάτι μεγάλο. Έγώ το εύχομαι αλλά δεν το βλέπω να δουλεύει, ούτε θα συμφωνήσουμε στην διοίκηση, ούτε θα γνωρίζομαστε. Οι Σύλλογοι έκαναν όλον το Νομό πλατεία του χωριού και χόρεψαν τους τοπικούς χορούς και δημιουργούσαν φιλίες και συγγένειες. Ήτοι ένιωσα και το δικό μας Σύλλογο κι έτοι τον χάρηκα. Δεν είμαι ενεργό μέλος πλέον, χάρηκα όμως αυτή την εκδήλωση από τους πατριώτες μου και σκέφτηκα το σήμερα με το χτες.

Σκεφτόμουνα τότε ότι όλος ο Νομός είχαμε γίνει ένα χωριό και βλέπω σήμερα πόσο ασήμαντες έχουν γίνει οι αποστάσεις. Και οι καταστάσεις! Σήμερα έχουμε διάφορες και διαφορετικές εκδηλώσεις να μας ενώνουν σαν Ελληνισμό.

Από φεστιβάλ, θέατρο, βιβλία, ταξίδια εύκολα, μέχρι και τηλεόραση από Ελλάδα.

Ισως δεν είναι πολλοί οι τοπικοί οργανισμοί που έχουν δράση και επίδραση όπως τότε. Δεν μπορούμε όμως να παραβλέψουμε την προσφορά στην κοινωνία μας αυτών των Συλλόγων, Αδελφοτήτων, Τοπικοτικών Οργανισμών. Και αναγνώριση σε κείνους τους παλιούς που με ενθουσιασμό κι αγάπη στην Πατρίδα προσπάθησαν το ποθούμενο, όσο μπορεσάμενο ήτανε.

ΚΟΣΜΟΣ ΑΛΑΡΓΗΝΟΣ

Πήραμε μια χούφτα χώμα

Απ' τον τάφο των προγόνων,

Την πίκρα των στερημένων παιδικών χρόνων

Και την ευχή της μάνας

Και κινήσαμε.

Δεν πάρναν πολύ χώρο στο δισάκι μας,

Εκείνο που το γέμιζε

Ήταν τα όνειρά μας.

Πολλά μεγάλα όνειρα

Που ξεχείλιζαν

Και τρέχανε μπροστά.

Πόσο μακρινά φαίνονται όλα τώρα.....

Και τ' αγιο χέρι του παππού

Και το μικρό πηγάδι στο μετόχι

Και της Μαλάμως οι χαρές

Και του χωριού η καμπάνα...

Το λυγερό πλατάνι της αυλής κουφάλιασε

Κι η μάνα έγιερε στου χρόνου το φορτίο,

Ερήμαξε το σπίτι μας το πατρικό

Και οι φωνές των παιδικών των φίλων

Έρχονται απόμακρες, ξεθωριασμένες...

Εικόνες όμορφες του χτες,

Αγαπημένες μνήμες

Που σμίγουν με τα γέλια των μικρών,

Των «δυο φορές παιδιά μου».

Γρηγόρης

ΑΙΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη με τις αναμνήσεις σου που χαίρουμε να τις διαβάζω, όπως οι πολλοί αναγνώστες μας και ελπίζω τα παιδιά και εγγόνια τους για να μαθαίνουν πως χτίσπεις αυτή την παροικία.

Καλέ μου φίλε, εγώ δεν θέλω κάτι μεγάλο αν και θα το χειροκροτούσα, εκείνο που θέλω είναι να προστατευτούν όλες αυτές οι περιουσίες των Συλλόγων μας, που δεν δημιουργήθηκαν με χλιδάτες εκδηλώσεις σε χλιδάτες αίθουσες. Είναι προσβολή γι' αυτούς που δημιουργούσαν

τις περιουσίες των Συλλόγων, με «Πανηγυρικές Επίσιες Χοροεσπερίδες» στις αίθουσες των Police Boys Club και σε αίθουσες των τοπικών δήμων.

Οπως πολύ σωστά αναφέρεις, για την επιτυχία των εκδηλώσεων αυτών και για να υπάρχει ένα κέρδος δούλευαν σκληρά τα μέλη των συμβουλίων και οι οικογένειές τους. Γι' αυτό μπόρεσαν αυτοί οι πρώες ν' αγοράσουν ένα ακίνητο για να στεγάσουν το Σύλλογό τους, αλλά και να βοηθήσουν την ιδιαίτερη πατρίδα τους με ένα ασθενοφόρο, για την ανοικοδόμηση ενός γηροκομείου, για επισκευές σε εκκλησίες και σχολεία κλπ.

Δεν είναι κοινωνικό έγκλημα να πάνε στράφι όλοι αυτοί οι αγώνες των δημιουργών του χθες, στη δική μας σκοπιά σήμερα; Ασφαλώς γνωρίζω τα προβλήματα για την συγχώνευση των περιουσιών, όπως αναφέρω σε χθεσινό άρθρο.

Πως σαν σύνολο υποφέρουμε από τον δικασμό που είναι στα γονίδια του Ελληνα, ενώ σαν άτομα διαπρέπουμε και θριαμβεύουμε. Οι σημερινοί πηγέτες των εθνοτοπικών συλλόγων δεν νιάζονται για το μέλλον τους, όπως προστατεύουν το μέλλον τής οικογένειάς τους. Έχουν πάρει αποφάσεις που δεν θα τολμούσαν αν αφορούσαν τις οικογένειές τους. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που στην ιδιωτική τους ζωή είναι αξιοθαύμαστοι επιχειρηματίες που θωρακίζουν τις περιουσίες τους για να μπν χαθούν, είναι οι ίδιοι άνθρωποι που γέννησαν διακεκριμένους επιστήμονες, ακόμη και δικαστές, καταξιωμένους συγγραφείς, πιθοποιούς, καλλιτέχνες φωτογράφους κλπ.

Τιμήθηκαν ποτέ αυτοί οι άνθρωποι, εκτός από ανούσιες αναφορές στο μεγάλο έργο τους; Οχι, βέβαια, αλλά ποιά θα ήταν η μεγαλύτερη τιμή και αναγνώριση για την μεγάλη προσφορά τους; Να διαφυλαχθεί σαν κόρη οφθαλμού η περιουσία που δημιουργήθηκαν με ευσυνειδησία, ελληνικό φιλότιμο και πολύ ιδρώτα, με ένα Trust που θα διαχειρίζεται τις δεκάδες εκατομμύρια δολάρια των σωματείων μας. Για το καλό του Ελληνισμού...